

Kurt's Vertällschtökskes.

Uut em Bruuk.

Ne Helleschoovesdaach.

Di Jebu-et Jesu, oppjeschri-eve em Lukas Evangelium.

Dä Helleschoovesdaach öss all äresch lang her. Dä Kleen, dä-se Pitterke reepe, wo-er jrad veer of fönef Johr alt on e altkloog oppjewäkk Bööschke, dat emmer alles genau wi-ete woll.

Mama on Papa wo-ere möt de Lektrisch en de Stadt jefahre, wo-se möm Kresskengk noch jät bekalle mosde. Opa kroosde en d'r

Johe Schtu-ev erömm. Dat Kresskengk hot öm jesaidt, hä möss öm des Kiir hälepe öm d'r Dänneboom te rööste on de Krepp op te bowe.

Dä Kleen so-et en de Kü-ek op d'r Bank on ki-ek tow wi Oma d'r Herringsschlaat, wo-se vörr bekangk wo-er, vörr Helleschoovend am jreet maake wo-er. Nohdääm hä en janze Tiit tow jeki-eke on niks jesaidt hot, froochde hä?

„Sach Oma, vertäll ens, wi wo-er dat möt dämm Kresskenk, wi dat jebo-ehre öss?“

„Joh Jong, dann pass maar ens joot op.“

„En jönn Daach jo-ef dä Kaiser Augustus ne Bevä-el eruut, dat alle Mensche en sinnem Langk sesch en Schtü-erliste endraare mossde.

„Wat send dann Schtü-erliste, on wat woll hä dohmöt donn?“ Froochde dä Kleen.

„Hä woll dänne Lüüt an et Portemane jonn, genau wi-se dat hüüt och maake.“ Saidt Oma.

„Nuu kick äver och tow wi esch dä Herringsschlaat am maake bön.“

Dohvörr nömp merr: E paar Saltherringe, di joot affjeschrapp on dann e paar Daach en Water jelä-eje hannt.“

On se jo-ef sesch draan di en kleene Dübbelkes te schnije, on vertällde widder.

En d'r jliiken Tiit wo-er Quirinus Statthalter von Syrien.

Nuu mossde jedder en sinn Stadt jonn, wo hä jebo-ere wo-er, öm sesch endraare te loote.

So tro-ek och Josef von d'r Stadt Nazaret in Galiläa erop noh Judäa en di Stadt Davids, di Betlehem jenannt wu-et; denn sinn Vü-eräldere wo-ere uut däm Huus David.

Hej woll hä sesch endraare loote möt Maria, sinn Aanjeloovde, di jesännden Liifs wo-er.

„Wat von Talperej, waröm jinge di te Foot, waröm send di net jefahre, on wat heesch ne jesännde Liif?“ Froochde dä Kleen.

„Also, en d'r Tiit joof et noch kenn Lektrische, kenne Omelebus on och kenn liserbahn, maar Pä-eds, Ä-esel on Warel. On ne jesännde Liif bedütt, di krääsch e Kengk.“ „A ha!“

Dann hat Oma e deck Öllek, ne decke Boskopp on e paar Karu-ete kleen jeschnije, di-se vü-erher all jekockt, on möt Essisch, Öllek, Pä-eper, Salt, jät Zucker, e Lorbeerblatt on e paar Herrjotts nä-ejelait hott.

„Wi jing dat dann nuu widder möt d'r hellijen Famellesch?“ Froochde onjedoldesch dä Kleen.

Wi-se nu aanjekomme wo-re, ko-em vörr Maria di Tiit dat dat Kengke komme woll, on-se brait örre Su-ehn op de Welt. Se weggede dat Kengk en Wengele on lait et en-en Krepp, diwiil en d'r Härbärsch kenne Plaats vörr-se mijer wo-er.

Dohdröver ko-em Opa erenn. „Kann mesch ens eener saare wo di Schtrühjespopp hinjekomme öss, di esch jöoster bej dämm Pannepöpper nä-evenaan vörr de Krepp jehöllt hann?“

Oma mot e Lexikon op twee Been jewäss senn, di op alles en Antwo-et woss, saidt: „Di hasse doch jöster en dinne Schopp jedraare. Kann esch nu onjeschtü-et widder maake möt minne Herringsschlaat, on dä Kleen well di Jeschichte von Betlehem och te Äng hü-ere.“

Dä ävver saidt: „Opa wat öss en Schtrühjespopp, wovör bruck merr di on wat öss ne Pannepöpper?“

„Also“, saidt Opa: „En Stühjespopp öss ne Schtrühjeswöösche, dä uutsütt wi en Popp, on dä bruck merr vörr onger de Daakpanne te läje, dohmöt dat Daak joot de Wärmede hält, on kenne Rään du-er lött. On ne Pannepöpper össer eene, dä di Poppe on di Panne op dat Daak läät.“

„Nuu äver ruut möt desche, donn di Werk on lott mesch et minne donn, on di Jeschichte von Betlehem widder vertälle.“ Saidt Oma.

En d'r Bejände hodde Schööper ör Lajer op nem fre-ije Vääle on helde en d'r Nait Waak bej d'r Hä-ed. Doh ko-em ne Engel, vom Hä-er jeschek, on d'r Jlanz vom Hä-er laide sesch över all di doh wo-ere.

Se hodde jru-ete Ängs, äver dä Engel saidt vör önne:

Err brukkt kenn Ängs te hann, denn esch bräng ösch jru-ete Vreud, an derr alle Mensche solle deelhann: Hüüt öss ösch en d'r Stadt Davids d'r Retter jebo-ere; hä öss d'r Messias, d'r Hä-er. On dat soll ösch e Teeke senn.

Err wä-ed doh e Kengk venge, dat, en Wengele jeweggelt en-en Krepp legk.

On möt dämm wo-er bej dämm Engel en jru-ete hemmlesche Heerschar, di Jott lo-evde on reepe: Jott öss di Herrleschkeet hu-er över alles, on op d'r Ä-ed öss Frije, bej alle Mensche von sinn Jnaad.

„So nuu noch de Majonääss vörr dä Herringsschlaat. Di maake werr uut dat Jä-ele vom jekogkde Ei, jät Salt, Zucker, wette Pä-eper, jät Essisch, ne Tijeslä-epel Mostrisch, jät Olesch on jät von di

Karu-ete Brööh vörr di ruhe Klüür. Alles tesaame joot möt enanger verröht on dann onger dat Jeschnipsel von vörrhin jetrocke. Dann noch ens affjeschmeck, on dann dä Herringsschlaat en- en reene Komp jedonn on fä-edesch öss dat Oovesä-ete. Nuu hü-er wi dat en Betlehem widder jing.“

Wi nu di Engel di Schööper werr alleen jeloote hodde on en d'r Hemmel terökk
jejange wo-ere, schpro-eke di Hirte mötenanger:

Kommt, werr jonnt noh Betlehem öm dat te senn, wat d'r Hä-er oss verkönde hat
loote.

Se illden dohhen on vonge Maria on Josef on dat Kenk, wat en - en Krepp looch.

Wi-se dat nu so-ere, vertalde-se, wat önnne över dat Kenk jesaidt wu-ede
wo-er. On all, di dat mötjekrä-eje hannt, wongerden sesch över di Wö-et von dänne
Hirte.

Maria äver bewaarde all dat, wat jeschenn wo-er, en örrem Hätz on dait
dohdröver noh.

Di Hirte äver jinge terökk, schpro-eke vom Ruhm Joddes on priise öm vörr dat, wat-
se jehu-et on jesenn hodde; denn alles wo-er so jewäss, wi et önnne jesait wu-ede
wo-er.

„So, dat wo-er nuu di Jeschischt von Betlehem, wi –se oppjeschri-eve wu-ede öss
em Lukas Evangelium.“ Saidt Oma on sännde sesch.

Dree Denge hat dä Kleen an dämm Helleschoovesdaach jeli-ert:
Wat doh en Betlehem vörr övver tweedusend Johr passeerd öss,
wi Oma örre Herringschlaat mäck,
on wat ne Pannepöpper öss.

Dezember 2011